

Άρθρο της **Θεοδώρας Κατσαράκη**, μέλους του συμβουλίου της οργάνωσης σπουδάζουσας Αθήνας της **νΚΑ**

Η δολοφονία στα Τέμπη αποτέλεσε μια τομή στην κοινωνική πραγματικότητα της Ελλάδας. Οι προσπάθειες του συστήματος να διασφαλίσει τη σταθερότητα σε μια περίοδο βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης σε όλα τα επίπεδα, έπεσε στο κενό και ο βασιλιάς έμεινε γυμνός όταν δύο τρένα συγκρούστηκαν κατά μέτωπο σε εικόνες που παραπέμπουν δύο αιώνες πίσω.

Για το λαό και τη νεολαία το ποτήρι ξεχειλίστηκε και οι δρόμοι όλη την προηγούμενη εβδομάδα γέμισαν κόσμο, με αποκορύφωμα τις μεγαλύτερες απεργιακές συγκεντρώσεις της τελευταίας δεκαετίας με περίπου μισό εκατομμύριο κόσμο να κατεβαίνει στις πόλεις όλης της Ελλάδας την Τετάρτη.

Η οργή είναι μεγάλη και ψάχνει δρόμους έκφρασης, αφήνοντας πίσω το πένθιμο σιωπητήριο που προσπάθησε να προωθήσει η κυβέρνηση της ΝΔ, μαζί με το ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, ενώ στην ίδια λογική κινήθηκε και το ΜΕΡΑ25 τις πρώτες μέρες. Η αμφισβήτηση των νόμων της αγοράς και της ίδιας της λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος ριζοσπαστικοποιεί τις αναζητήσεις προς συνολικές ανατροπές. Η εικόνα της πολιτικής αστάθειας δεν είναι ελληνικό φαινόμενο, αλλά διεθνώς φαίνεται να υπάρχει γενικευμένο κλίμα οργής που δεν μπορεί να χωρέσει στις κυρίαρχες αστικές αφηγήσεις, που τα μεγάλα αστικά κόμματα δυσκολεύονται να εκφράσουν και ευρύτερα συναινετικά υβριδικά σχήματα κυβερνούν για να κοπιάσουν τις αντιδράσεις.

Ο κόσμος είναι στους δρόμους και θέλει να κλιμακώσει, η μαχόμενη ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική αριστερά τι κάνει για να εκφραστεί αυτή η οργή; **Πώς η τομή των Τεμπών θα φέρει ανατροπή όχι απλά της κυβέρνησης Μητσοτάκη, αλλά ευρύτερα της αστικής πολιτικής δημιουργώντας ένα καυτό πεδίο σε κάθε επίδοξο διαχειριστή.**

Δυστυχώς κάποιες δυνάμεις της «εκτός των τειχών» αριστεράς δείχνουν σοβαρή αδυναμία όχι να δηλώσουν παρουσία στους δρόμους, που το κάνουν με περίσσιο σθένος, αλλά να σχεδιάσουν πώς η επόμενη μέρα του κινήματος και των αγώνων δεν θα εξαρτάται μόνο από τις κινήσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και τα όρια που αυτή βάζει. **Πώς ο κόσμος των σωματείων, των φοιτητών, των μαθητών που είναι στους δρόμους του αγώνα θα συζητήσει και θα παράξει ο ίδιος το σχεδιασμό για την επόμενη μέρα.**

Συγκεκριμένες οργανώσεις της «εκτός των τειχών» αριστεράς, αντί να συμβάλουν και να πρωτοστατήσουν σε κλιμάκωση, ένταση, έκταση και γενίκευση των αγώνων, δεν παίρνουν καμία πρωτοβουλία σε αυτή την κατεύθυνση, αντιθέτως αντιμετωπίζουν φοβικά και φτάνουν αυτές τις μέρες να χαρακτηρίζουν (έστω και ανεπίσημα και σε «πηγαδάκια») ως «ακτιβισμούς» και «επικίνδυνες για το κίνημα» κινήσεις όπως ήταν η **κατάληψη της Πρυτανείας του ΕΚΠΑ από φοιτητικούς συλλόγους και η Συνέλευση Αγώνα** που διεξήχθη εντός της. Ήταν μάλιστα διστακτικές ακόμα και να καταδικάσουν με σαφήνεια την προσπάθεια εισβολής των αστυνομικών δυνάμεων στον κατειλημμένο χώρο της πρυτανείας που αποκρούστηκε μαζικά από τον ίδιο τον κόσμο των συλλόγων! Μιας κατάληψης που αποφασίστηκε έπειτα από μαζικές Γενικές Συνελεύσεις των Φοιτητικών Συλλόγων Φυσικού και Βιολογικού, και όπου μέχρι και η ΚΝΕ (για τους δικούς της επικοινωνιακούς λόγους) στήριξε στα ΔΣ. Μιας πρακτικής που ειδικά από τις δυνάμεις της ΕΑΑΚ έχει υιοθετηθεί ουκ ολίγες φορές, είτε μέσα από αποφάσεις συλλόγων (βλ. περίοδος Φορτσάκη), είτε ακόμα και πρωτοβουλιακά (βλ. ΑΣΟΕΕ 2019 που πυροδότησε τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις).

Και για τις δυνάμεις που πρόσκεινται ή συμπορεύονται με το ΜέΡΑ25 κάτι τέτοιο είναι λογικό, μιας και με ανακοίνωσή του φρόντισε να μας ενημερώσει ότι η κλιμάκωση για αυτό είναι στις κάλπες και όχι τους δρόμους, θυμίζοντας τη ρητορική του ΣΥΡΙΖΑ το 2012: «Ούτε διαμαρτυρία, λοιπόν, ούτε οργή. Καταδίκη που καταγράφεται στις κάλπες». **Σε τμήματα της αριστεράς έχει κυριαρχήσει ότι η αντιπαράθεση στη βουλή κρίνει τις εξελίξεις και το κίνημα χρειάζεται απλά ως μοχλός πίεσης και όχι ως οργανωτής**, ως εκφραστής του δικού του προγράμματος πάλης για την εξυπηρέτηση των δικών του εργατικών συμφερόντων.

Χρειάζεται σήμερα **να τεθεί από την αριστερά που θέλει τη ρήξη και την ανατροπή ένα σχέδιο για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα που θα σηκώσει το γάντι της αντιπαράθεσης**. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει με την ηττοπαθή αντίληψη ότι το σχέδιο θα το βάλει ο γραφειοκρατικός, αστικοποιημένος συνδικαλισμός. Ο λαός και η νεολαία έχουν ανάγκη να εκφράσουν μια ευρύτερη δυναμική που είτε η αριστερά θα την αγκαλιάσει, είτε θα την κοιτάει να την προσπερνάει.

Αυτό το άλλο σχέδιο πρέπει να περιλαμβάνει **πρόγραμμα και μορφές**.

Στο **πρόγραμμα** να παλεύει για την ανατροπή της δολοφονικής κυβέρνησης, αλλά και της συναίνεσης ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ στην εγκληματική αστική πολιτική. Να παλεύει να όχι απλά να μπει ΣΤΟΠ στις ιδιωτικοποιήσεις, αλλά να περάσουν στο δημόσιο, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο και χωρίς καμία αποζημίωση στους ιδιώτες, όλα τα κοινωνικά αγαθά (υγεία, παιδεία, μεταφορές, ενέργεια, νερό, κλπ). Να ανατραπούν οι κανονισμοί της Ε.Ε. και των μνημονίων που υπάγουν στη λογική του κέρδους τα κοινωνικά αγαθά. Να ικανοποιηθούν τα αιτήματα για αυξήσεις στους μισθούς (κανένας μισθός κάτω από 1.000), για μόνιμη και σταθερή εργασία-κατάργηση της ελαστικής εργασίας κόντρα στα ευρωενωσιακά δημοσιονομικά σφαγεία και τα σύμφωνα σταθερότητας. Να τεθεί το ζήτημα της σύγκρουσης και εξόδου από τους μηχανισμούς του κεφαλαίου: την Ε.Ε. που έχει επιβάλει τις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, τη λιτότητα και τα μνημόνια, το ΝΑΤΟ που εμπλέκεται σε όποιο πόλεμο ξεσπάει, που έχει κάνει τη χώρα ένα τεράστιο αμερικανικό στρατόπεδο και επιβάλει τεράστιους πολεμικούς εξοπλισμούς.

Πρέπει όμως να βρίσκει και **μορφές** για να εκφραστεί ένα τέτοιο σχέδιο και πρόγραμμα. Σε αυτήν την κατεύθυνση κινούνται τόσο οι ανεξάρτητες από τη γραφειοκρατία, ταξικές συγκεντρώσεις, όσο και η λογική ενός πολιτικού κέντρου αγώνα που θα χαράξει ένα σχέδιο κλιμάκωσης για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Αυτό το ρόλο προσπάθησε να παίξει, έστω μερικά και πρωτόλεια, η κατάληψη της πρυτανείας από τους φοιτητικούς συλλόγους του Φυσικού και του Βιολογικού. Τη δημιουργία ενός πολιτικού γεγονότος που θα συμβάλει στην **μαζικοποίηση των απεργιακών συγκεντρώσεων, την ύπαρξη ενός χώρου-σημείου αναφοράς για το κίνημα και τον αγωνιζόμενο κόσμο** που θα παρέμενε στο δρόμο από το πρωί μέχρι το απόγευμα, το χώρο που θα μπορούσε να γίνει ένας συντονισμός

των εργαζομένων, των φοιτητών και των μαθητών που βρίσκονταν στο δρόμο. Και αυτό ακριβώς έκανε, παρά τις προσπάθειες της αστυνομίας να διαλύσει την κατάληψη, προτείνοντας ένα σχεδιασμό για το επόμενο διάστημα, αλλά και άμεσο εκ νέου συντονισμό σωματείων, φοιτητικών συλλόγων και μαθητών.

Γιατί αλήθεια ενόχλησε τόσο πολύ η κατάληψη της πρυτανείας δυνάμεις στην αριστερά που έκαναν ότι δεν υπήρχε;

Ήταν μια κίνηση «ακτιβισμού»; Ακτιβισμός είναι μια πρόταση που κατατέθηκε σε γενικές συνελεύσεις και υπερψηφίστηκε σε κάποιες από αυτές και στοχεύει να συντονίσει το μαχόμενο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα σε ένα σχέδιο κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων ή οι άδειες καρέκλες μπροστά από ένα υπουργείο και το καπέλωμα των συλλόγων με δηλώσεις του εκπρόσωπου τύπου του ΜέΡΑ25; Όταν **μέχρι και τα κανάλια αναγκάστηκαν να γυρίσουν τη μονταζιέρα και από κατάληψη κουκουλοφόρων να παραδεχθούν ότι ήταν κατάληψη φοιτητών**. Είναι πρόβλημα να παίρνει ένα χαρακτήρα κέντρου αγώνα; **Οι καταλήψεις που έγιναν αυθόρμητα από σπουδαστές και εργαζόμενους στους χώρους των τεχνών στο Τσίλλερ και το Ρεξ δεν είναι κέντρα αγώνα με τα δικά τους χαρακτηριστικά**; Ήταν λάθος όταν οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί μπήκαν πριν κάποια χρόνια πάλι στην πρυτανεία μετατρέποντας την σε ένα κέντρο αγώνα για όλη την εκπαίδευση και ξεδιπλώνοντας ένα μεγαλειώδη αγώνα; Είναι πρόβλημα να γίνει εντός ενός κέντρου αγώνα μια συνέλευση συλλόγων, σωματείων, μαθητών, καλλιτεχνών και του κόσμου του αγώνα, σε μια προσπάθεια να ενοποιηθεί η πάλη και να παλευτεί ένας κοινός σχεδιασμός για το επόμενο διάστημα; Αν πιστεύει κάποιος ότι το κινηματικό καλεντάρι τίθεται μόνο από τη γραφειοκρατία, τότε προφανώς αυτό είναι πρόβλημα. Ευτυχώς **η ζωή έδειξε ότι απεργία-σεισμός γίνεται και χωρίς τη ΓΣΕΕ** και καλό θα ήταν πέρα του να πιέζουμε για αποφάσεις τη γραφειοκρατία, που στην πρώτη ευκαιρία θα κλείσει τους αγώνες με κρότο, να προσπαθούμε να οικοδομήσουμε τους όρους που δεν θα εξαρτάται το κίνημα από αυτήν.

Όσο τμήματα της αριστεράς δεν προτείνουν **συγκεκριμένο σχέδιο για την κλιμάκωση του αγώνα**, όσο πιστεύουν ότι οι κινητοποιήσεις αρκεί να οργανώνονται από τις πολιτικές δυνάμεις και όχι από την ίδια τη βάση του αγωνιζόμενου κόσμου, τις συνελεύσεις του και τα σωματεία του, τόσο οι «εξεγέρσεις» θα μένουν συνθήματα σε αφίσες.

Όσο δεν συμβάλλουν σε **συγκρότηση οργάνων πάλης του κινήματος**, την από τα κάτω οργάνωση και συντονισμό των αγωνιζόμενων κομματιών για να πάρει την υπόθεση του αγώνα στα χέρια του ο ίδιος ο κόσμος του αγώνα, δεν θα πείθουν ότι θέλουν να πάει μέχρι τέλος η ανατροπή αυτής της πολιτικής και όσων την υπηρετούν. Όσο αναθέτουν την εξαγγελία των όποιων κινητοποιήσεων στους επίσημους γραφειοκρατικούς-εργοδοτικούς-κυβερνητικούς συνδικαλιστικούς εκπροσώπους, τόσο δεν θα γίνεται πιστευτό ότι οι όποιες αγωνιστικές συμμετοχές τους δεν προσβλέπουν σε κοινοβουλευτική εξαργύρωση και μόνο.

Από την πλευρά μας **ως NAP και νεολαία για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, μαζί και με τη μάχιμη ανατρεπτική παρέμβαση της ANTAPΣYA**, θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να βοηθήσουμε στην κλιμάκωση των αγώνων, για να οργανωθεί ο κόσμος του αγώνα, για να δημιουργηθεί ένα κίνημα που θα επιβάλλει κατακτήσεις και ανατροπές σήμερα σε όφελος των εργατικών και νεολαιίστικων αναγκών, στην κατεύθυνση της συνολικής ανατροπής της υπάρχουσας κατάστασης.

Καλούμε όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς και τους αγωνιστές, που διαφωνούν με τη γραμμή της αναμονής και ακολουθητισμού των κινήσεων του επίσημου συνδικαλισμού και θέλουν να συνδράμουν σε μια τέτοια κατεύθυνση να αναπτύξουμε κοινή δράση στο κίνημα, καταθέτοντας τα σχέδιά τους για το κίνημα και συμφωνώντας ή διαφωνώντας, όχι όμως υπεκφεύγοντας από το ερώτημα: «τι πρέπει να κάνει το κίνημα»;